

1959

20/1 65: 1. beh. af f. t. l. vedr. tandlægevirksomhed.

1960

[Indenrigsministeren.]

hellere få dårlige tænder; de kan da i hvert fald holde sig fra slik; det er vel det væsentlige.

Det ærede medlem hr. Westerby står i fare for at misforstå teksten, når han taler om klinikassistenter. Det, der tales om i lovforslaget er den unge, uddannede tandlæges assistenttjeneste af klinisk karakter, medens klinikassistenten er den søde, unge dame, der vimser rundt, medens man får tænderne trukket ud. I øvrigt vil jeg gerne takke det ærede medlem for tilslutningen til lovforslaget.

Til det ærede medlem hr. Stetter vil jeg sige, at jeg skal ikke på dette tidspunkt trætte det høje ting med at oplæse de to udførlige skrivelser fra Tandlægeforeningen af 13. november og 23. december. Jeg kan imidlertid ikke læse Tandlægeforeningens skrivelse af 13. november forrige år på anden måde, end at Tandlægeforeningen fraråder, at man i lovforslaget optager en bestemmelse om, at udenlandske, ikke-nordiske tandlæger kan virke som selvstændige tandlæger her i landet. Jeg kan dog tilføje over for det ærede medlem fru Else-Merete Ross og andre, der har været inde på spørgsmålet, at i skrivelsen af 23. december går Tandlægeforeningen ind for bestemmelsen. Om det så er under indtryk af julestemningen, eller simpelt hen fordi man har ændret mening, tør jeg ikke sige, men jeg læser skrivelsen af 23. december på anden måde end det ærede medlem hr. Stetter. Jeg skal forelægge skrivelserne i udvalget, og så kan vi se, hvorledes andre læser dem.

Det ærede medlem efterlyste en betænkning fra den kommission, der blev nedsat i 1959 vedrørende barnetandplejen. Det er klart, at der skal til udvalget blive søgt fremskaffet oplysninger om, hvor langt man er fremme med sagen.

Det ærede medlem var betænkelig ved bestemmelsen i § 1, stk. 4. Også det ærede medlem fru Else-Merete Ross ønskede nærmere oplysninger, før det ærede medlem ville binde sig til at stemme for bestemmel-

sen. Den går altså ud på, at indenrigsministeren efter forhandling med sundhedsstyrelsen, Tandlægeforeningen og tandlægehøjskolerne kan fastsætte nærmere regler vedrørende assistenttjenesten. Det er da klart, at jeg er særdeles villig til at foranledige, at udvalget får de oplysninger, de sagkyndige i øjeblikket kan give om, i hvilken retning deres tanker om denne tjenesteform går. Det er indlysende. Men at man principielt skulle være betænkelig ved bestemmelsen, har jeg meget svært ved at forstå.

Må jeg endelig sige til det ærede medlem fru Anne Feldt-Rasmussen, at bestemmelsen i stk. 6 er klart en undtagelsesbestemmelse. Den har sit forbillede i lægelovens bestemmelse om udenlandske læger. Det ærede medlem vil i Statstidende — som mange læser for deres fornøjelses skyld — flere gange om ugen kunne finde meddelelse om, at den og den arabiske læge eller engelske læge har fået tilladelse til inden for et bestemt tidsrum at fungere som læge i Danmark. Det er noget lignende, tandlægerne tænker sig, og fra alle sider er man enig om det, også fra sagkyndig side. Men jeg vil ikke mene, at man skal gå så langt, som det ærede medlem antydede, nemlig til at søge en regeringsaftale herom. Forudsætningen for, at den pågældende må fungere her i landet — og det må kun ske under særlige omstændigheder — er jo, at sundhedsstyrelsen afgiver en erklæring, der går ud på, at den pågældende er kvalificeret til at virke som tandlæge.

Jeg takker altså for tilslutningen og imødeser med stor interesse udvalgsarbejdet, der naturligvis — det kunne man jo høre — vil gå langt ud over, hvad dette lovforslag drejer sig om.

Stetter: Jeg må også læse Tandlægeforeningens skrivelse således, at man fraråder den højtærede minister at optage bestemmelsen i det foreliggende lovforslag; men den højtærede minister kom ikke ind på begrundelsen. Tandlægeforeningens begrundelse for at fraråde er, at man ikke har